

Capitolul 2

Cu trei luni și jumătate înainte să moară, Josephine i-a spus străinului care o ținea strâns de mână:

— Costă cincizeci de euro ora.

Stăteam pe marginea patului de hotel, amintindu-mi de ce nu îmi plăcea orașul Frankfurt. Câteva străzi frumoase fuseseră restaurate după război de un primar cu o mândrie civică de nestăvilit, dar timpul se scursese prea repede, iar nevoile orașului deveniseră tot mai mari, așa că pe aproape o jumătate de kilometru orașul fusese reconstruit într-un mod pretențios și lipsit de originalitate, un omagiu adus unei culturi pierdute, unei istorii incredibile. Restul orașului avea arhitectura monotonă a anilor 1950, cu clădiri rectilinii construite de oameni prea ocupați să inventeze altceva mai frumos.

Acum, directori grizonanți și anoști stăteau între pereți cenușii de beton, discutând cel mai probabil despre betoane, neavând de ce altceva să se entuziasmeze în Frankfurt. Beau una dintre cele mai proaste beri pe care le puteai găsi în Germania, stând în vreunul dintre cele mai plictisitoare baruri din Europa de Vest. Mergeau cu autobuze care soseau întotdeauna la timp, plăteau de trei ori prețul obișnuit pentru un drum cu taxiul la aeroport, erau obosiți când veneau și bucuroși când plecau.

În acest oraș se afla Josephine Cebula, care a zis:

— Cincizeci de euro și nu negociez.

— Câți ani ai? am întrebat-o.

- Nouăsprezece.
- Câți ani ai de fapt, Josephine?
- Câți ani ți-ai dori să am?

I-am cântărit rochia din priviri, scumpă într-un anumit fel, având în vedere că peticul acela de material purtat intenționat nu putea fi altceva decât expresia celei mai recente mode. Avea fermoar într-o parte și se mula pe coaste și pe curba pântecului. Cizmele îi cuprindeau strâns gamba, făcându-le să se umfle inconfortabil chiar sub încheietura genunchiului. Tocurile erau prea înalte pentru ca fata să își poată ține echilibrul cu ușurință, ceea ce se vedea în poziția chinuită a corpului. În mintea mea, am dezbrăcat-o de hainele astea nefericit alese, i-am înălțat bărbia cu mâna, i-am îndepărtat vopseaua ieftină din păr și am conchis că era frumoasă.

- De unde ești?
- De ce întrebi?
- N-ai accent german. Din Polonia?
- De ce atâtea întrebări?
- Răspunde-mi și trei sute de euro sunt ai tăi, pe loc.
- Arată-mi-i.

Am așezat una câte una bancnotele noi de cincizeci de euro pe podea, între noi.

- Primesc patruzeci la sută.
- O afacere neavantajoasă.
- Ești polițist?
- Nu.
- Preot?
- Nici pe departe.

Voia să se uite la bani și se întreba câți mai aveam, însă a rezistat imboldului și a continuat să mă privească.

- Și-atunci?
- Am stat să mă gândesc.

— Turist, i-am răspuns în cele din urmă. Sunt în căutare de locuri noi. Ce ai la încheieturi? Înțepături de ace?

— Nu e ce crezi. Am donat sânge.

O minciună atât de lipsită de credibilitate până și în felul în care fusese rostită, încât nici nu mai avea sens să o confrunt.

— Pot să mă uit?

Privirea i-a alunecat rapid peste banii de pe podea. Și-a întins mâinile spre mine. I-am cercetat vânătăile de la încheieturile brațelor, i-am pipăit pielea, care era atât de fină, încât m-am mirat că atingerea mea nu-i lăsase urme. N-am observat nicio dovadă că folosea des acele.

— Nu mă droghez, a spus ea încet ținându-mă cu privirea. Sunt curată.

I-am eliberat mâinile, iar ea și-a cuprins trupul cu ele.

— Nu fac prostii, mi-a zis.

— Despre ce vorbești?

— Nu-mi pierd vremea cu vorba. Suntem aici pentru un lucru. Eu trebuie să-mi fac meseria. Deci hai să ne punem pe treabă.

— Bine. Îți vreau trupul.

Ridică din umeri. Nimic nou.

— Pentru trei sute de euro pot să rămân toată noaptea, dar trebuie să-i anunț pe băieți.

— Nu. Nu pentru o noapte.

— Atunci pentru cât? Nu intru în combinații lungi.

— Trei luni.

A pufnit în râs; nici nu mai știa cum e să râzi.

— Ești nebun.

— Trei luni, am reluat eu. Zece mii de euro la terminarea înțelegerii, pașaport nou, identitate nouă și un nou început în orice oraș dorești.

— Și ce vrei în schimb?

— Ți-am spus deja ce vreau: trupul tău.

Și-a ferit chipul ca să nu-i observ teama care îi zvâcnea în gât. A stat să se gândească o clipă. Avea banii risipiți la picioare și un străin era așezat pe marginea patului ei.

— Spune-mi mai mult și-o să mă mai gândesc.

I-am întins mâna, cu palma în sus.

— Ia-mă de mână, i-am spus. O să-ți arăt.

Capitolul 3

Asta se întâmplase cu trei luni în urmă.
Acum Josephine era moartă.

Stația de metrou Taksim nu e nici pe departe un loc atrăgător.

Dimineața, navetiști cu priviri insipide se lovesc unii de alții în timp ce traversează coasta Bosforului, cu hainele ude de transpirație din îmbulzeala mijloacelor de transport ce deservește cartierele Yenikoy și Levent. Studenți și studente în tricouri punk-rock, fuste scurte și văluri strălucitoare traversează în grabă stația de metrou spre dealul Galatei și către cafenelele din cartierul Beyoglu, spre magazinele de iPhone-uri și *pidele* unsoase de pe animata stradă Siraselviler Caddesi, unde ușile nu se închid niciodată și luminile rămân mereu aprinse în spatele vitrinelor mari ale magazinelor de îmbrăcăminte. Seara, mamele se grăbesc să își ia copiii acasă, câte doi într-un cărucior, bărbații zoresc târând după ei serviete, iar turiștii, pentru care principala atracție este funicularul și care n-au înțeles niciodată că sunt într-un oraș în care oamenii muncesc, se înghesuie în vagoane și li se face rău de la mirosul amestecat al trupurilor transpirate.

Acesta este pulsul unui oraș înfloritor și, astfel stând lucrurile, prezența asasinului în metrou, cu arma ascunsă în geaca neagră de baseball, cu capul plecat și mâinile nemișcate și calme, nu a produs nicio rumoare printre călători, atunci când trenul a plecat din stația Taksim.

* * *

Sunt un bătrân prietenos și port pe cap tichie albă. Am barba proaspăt tunsă, iar pantalonii îmi sunt doar ici-colo pătați de sângele femeii care tocmai murise și lângă trupul căreia îngenuncheasem. Nimic din expresia mea, în afară de, să zicem, venele umflate de pe grumaz și fața transpirată, nu lasă să se vadă faptul că în urmă cu un minut alergam speriat pe peronul stației Taksim.

La doar câțiva metri de mine – foarte aproape, totuși atât de departe ținând cont de trupurile ce ne despărțeau – stătea bărbatul cu arma ascunsă sub geacă, și nimic din privirea lui nu trăda faptul că tocmai ucisese cu sânge rece o femeie. Șapca de baseball, pe care și-o trăsese pe ochi, arăta că era suporter al clubului Gungorespor, o echipă de fotbal spectaculoasă mai mult în așteptări decât în rezultate. Bărbatul avea pielea albă, recent bronzată pe vreo plajă din sud, dar care își revenea ușor, căpătând nuanța inițială. Ne despărțeau trupurile a aproximativ treizeci de oameni, care se bălăngăneau de colo-colo în mersul trenului, ca apa într-o ceașcă. În câteva minute poliția va întrerupe circulația metroului către Sanayii. Nu peste mult timp cineva va observa sângele de pe hainele mele și urmele roșii, estompate, lăsate de pașii mei.

Încă mai aveam timp să fug.

L-am urmărit cu privirea pe bărbatul cu șapcă.

Și el fugea, deși în cu totul alt fel. Scopul lui era să se piardă în mulțime și, într-adevăr, așa cum stătea cu șapca trasă pe față și cu umerii încovoiați, nu ieșea cu nimic în evidență față de ceilalți călători și nu părea nicidecum un criminal.

Am înaintat în vagon, strecurându-mi cu grijă vârfurile picioarelor printre cele ale călătorilor, un exercițiu de contorsiune în liniștea preocupată a necunoscuților care evitau să-și întâlnească privirile.

În stația Osmanbey, valuri de oameni așteptau pe peron, astfel că, în loc să se golească, trenul a devenit încă și mai aglomerat, iar trupurile o masă aproape compactă. Criminalul privea pe fereastră în întunericul tunelului. Se ținea cu o mână de bara de sus, iar pe cealaltă o vârase sub geacă, având probabil degetele încă încleștate pe trăgaci. Cândva, demult, avusese nasul spart, însă acum oasele erau fixate la locul lor. Cu gâtul aplecat înainte și cu umerii căzuți, bărbatul era înalt, dar nu părea o pălugă. Era slab fără să fie sfrijit, solid fără să pară greoi, încordat ca un tigrul, apatic ca o pisică. Un băiat cu o rachetă de tenis sub braț s-a lovit de el, iar ucigașul și-a ridicat iute capul, în timp ce degetele i s-au încordat sub geacă. Băiatul și-a ferit privirea.

Mi-am făcut loc cu grijă pe lângă o doamnă care probabil se întorcea acasă, având legitimația de doctor încă atârnată de gât. De sub plastic, ochii din fotografie te priveau cu un pesimism neîndurător, gata să îți tempereze orice speranță. Bărbatul cu șapcă era la doar un metru distanță de mine. Îi vedeam ceafa netedă, cu părul tăiat abrupt la nivelul ultimei vertebre.

Trenul a încetinit, iar criminalul și-a ridicat din nou capul și a privit scăpărător în jur. Ochii i s-au oprit asupra mea.

Doar pentru o secundă. Mai întâi indiferență seacă – privirile a doi străini într-un tren, lipsite de expresivitate sau de viață. Apoi a urmat un zâmbet politicos. Până la urmă eram un bătrân simpatic, a cărui poveste îi stătea scrisă pe chip, iar el, criminalul, spera că zâmbindu-mi mă va face să îmi văd de ale mele. Un schimb rapid de priviri și-apoi gata. Însă ochii i-au alunecat la mâinile mele, care tocmai se ridicau să îi atingă fața, iar zâmbetul i-a înghețat pe chip atunci când a observat sângele uscat al lui Josephine Cebula întinzându-mi-se în dâre maronii pe degete. Cu gura căscată de uimire, criminalul se pregătea să își tragă pistolul din toc, dar în acel moment m-am întins, i-am cuprins grumazul cu degetele și

am sărit.

A urmat un moment de confuzie. Bătrânul cu barbă și sânge pe mâini aflat în fața mea și-a pierdut echilibrul, s-a împleticit, s-a lovit de băiatul cu racheta de tenis, s-a sprijinit cu o mână de un perete al trenului, și-a ridicat privirea, m-a văzut și, în timp ce trenul intra în stația Sisli Mecidiyekoy, s-a îndreptat de spate și cu un curaj uimitor ținând cont de împrejurări, a ridicat un deget către mine și a strigat:

— Asasinule! Asasinule!

Am zâmbit politicos, mi-am lăsat arma să alunece la loc în toc și am țâșnit ca un vârtej afară din metrou, imediat ce ușile s-au deschis în spatele meu.